

OHĚŇ A VODA

SIMONA
AHRNSTEDTOVÁ

Komu otevřete svou třináctou komnatu?

Volné pokračování bestselleru *Nepřátelé a milenci*

Simona Ahrnstedtová

OHĚŇ A VODA

Přeložila

Irena Lysáčková

Od stejné autorky v češtině dosud vyšlo:

Dohoda s ďáblem
Z donucení
Nepřátelé a milenci (Metafora, 2016)

Copyright © 2015 by Simona Ahrnstedt
First published by Forum, Sweden 2015
Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden

Translation © Irena Lysáčková, 2017
Czech Edition © Metafora, 2017

All rights reserved

ISBN 978-80-7359-610-1 (pdf)

1.

Když se Alexander De la Grip vzbudil, nevěděl, kde je. Podle světla usuzoval, že je ráno, ale ve které je zemi a ve kterém městě a s kým strávil noc, si vybavoval jen mlhavě.

Na druhou stranu na tom nebylo nic tak neobvyklého.

Rychle vyhodnotil, v jakém je stavu. Nahý. V cizí posteli. Má kocovinu, ale zase ne až tak brutální. Natáhl ruku a vyhledal telefon. Uviděl, že ještě není ani osm, ale cítil se svěže. Pravidelné pití a večírky přece jen mají nějakou výhodu. Člověk získá docela slušnou toleranci a druhý den je relativně bez následků. I když teď, jak se mu paměť začíná vracet, si vybavuje šampaňské a drinky i ženy ve všech těch klubech, do kterých zavítal, než se nakonec zjevně octl tady.

Jenže kde *tady*? Alexander lovil v paměti. Začal v Chelsea, pak zašel do Meat Packing, ale ostatní už se mu ztrácí v mlze. Poškrábal se na vousech. Ajajaj, dneska má letět do Stockholmu. Setkat se – jestli ne se všemi svými démony – tak každopádně s částí své rodiny.

Vyklouzl z postele, kde tvrdě spala jeho noční společnice. Vlasy měla rozhozené po polštáři, pleť lehce opálenou. Alexander spočinul pohledem na jejích nahých zádech. Když spolu včera flirtovali na střešní terase, byla krásná. Sexy, tou sršící energií, jakou mívají mladé ženy přicházející do New Yorku hledat štěstí. Švédka, má za to. Imponovalo mu, jak je cílevědomá. A šlapala si na jazyk, což bylo k zbláznění vzrušující. Vlastně pro něj byla asi moc mladá, kdyby si z toho teď měl začít dělat hlavu. Kolem dvaceti, velké oči a pořád

se hihňala. V jejím pohledu se občas mihla bezohlednost. Včera měl moc vypito, aby ho to znepokojovalo, ale teď si na to vzpomněl.

Setkali se v restauraci Romeo's a dali se spolu do řeči. Byla chytrá, zábavná a myšlenkami vždycky napřed, takže se jejich konverzace z počátečního hašteření a dobírání brzo rozvinula v něco víc. Má nějaké staré švédské jméno. Linda nebo Jenny a je... Svrástil čelo a pátral očima kolem sebe po svém oblečení. Novinářka? Ne, to ne. Našel spodky a kalhoty, natáhl si je a dopátral se i košile, kožené bundy a bot. Studentka? Fotomodelka? Ne, to taky ne. Je sice dostatečně štíhlá na to, aby byla modelkou, ale Alexander se domnívá, že její práce zahrnuje víc než jen mít dlouhé nohy a trpět poruchami příjmu potravy. Zastrčil si telefon do kapsy, nahmatal, že peněženku má u sebe, přetáhl dívce přikrývku přes záda a namířil ke dveřím. Potichu je otevřel, octl se na ulici a hned se zastavil. No jasně, ta Švédka bydlí v Brooklynu. Nasadil si sluneční brýle a zorientoval se. Nadto v té zaručeně lepší části. Koupil si kafe a ohlížel se po nějakém autě.

Je vděčný, že skončili v Jessičině bytě (Jessica, tak se jmenovala!), a ne v jeho, i když to je k němu domů jen kousek. Ne snad že by měl něco proti tomu vodit si ženy domů. Svůj byt v Upper West miluje a jeho portýři, všechen ten luxus a výhled na Manhattan ohromují dokonce i ty nejblazeovanější návštěvy. Ale teď se musí sbalit, a oba věděli, že to je jen na jednu noc. Takhle je jednodušší zmizet.

Právě když naskočil do taxíku, zazvonil telefon. Podíval se na displej, kdo volá, sevřel ho známý pocit nelibosti a telefonát od matky vymáčkl. Už je prakticky na cestě do Stockholmu a čím déle bude rozhovor s ní oddalovat, tím líp.

Po cestě přes Brooklynský most telefon zazvonil znovu. Tentokrát si přečetl, že volá Romeo, a tak to s radostí vzal:

„Talk to me, baby,“ ozval se bodře a přitom se podíval z okna. Jaro do New Yorku přišlo už před dlouhou dobou, všude kvetly třešně a tulipány. Ranní provoz nebyl nijak nebezpečný a Alexander cítil, že kafe z něj vypudilo poslední dozvuky nočního hýření.

„Chtěl jsem se jen ujistit, že jsi v pořádku,“ spustil Romeo Rozzi, kuchař s přídomkem zázračné italské dítě, celebrita

mezinárodního světa restaurací a hospod a Alexanderův nejlepší kamarád.

„A proč bych neměl být v pořádku?“

„Byl jsi totálně namol, když jsi včera odcházel z mé restaurace.“

„To je jeden z mých nejlepších stavů,“ odpověděl Alexander odměřeně. „Víš vlastně, co dělá? Ta holka?“

Romeo na druhém konci hlasitě vzdychl. „Ty si to nepamatuješ? Říkal jsem ti, abys s ní byl opatrný, několikrát jsem to opakoval.“

„Aha, jasně, blogerka, že jo?“

„Vede populární blog zaměřený na drby. Jeden z nejhorších. Rekl jsi, že jí poskytneš něco, o čem by mohla psát. Udělal jsi to?“

Alexander si skládal střípky z noci, kterou se Švédkou, netrpící žádnými zábrany, strávil. Vybavoval si otázky, které mu kladla, a věci, co spolu zkoušeli.

„Nejspíš jo,“ odpověděl.

„Jde jí o rekord v návštěvnosti. Já tě varoval. Byla jako řízená střela, jakmile tě uviděla. Chceš, abych to zastavil? Můžu promluvit s pár lidmi.“

Alexander se snažil přijít na to, jestli mu vadí, že zase bude figurovat v nějakém bulvárním blogu či něčem takovém.

„Lidmi?“ podivil se naoko, zatímco právě projížděl kolem Central Parku. „Jestli máš na mysli to, co já, tak italskou mafii bychom snad mohli ještě nějakou chvíli vynechat, ne? Je mi to jedno, ať si holka dělá, co chce.“

Znovu těžký povzdech. „Ty nic nebereš vážně?“

„Co blbneš. Svoje flámy беру smrtelně vážně.“

„Ty víš, jak to myslím.“

Alexander zmlkl. Věděl, co tím Romeo míní.

V uplynulém půlroce se odvažoval víc než kdykoli dřív a občas to vypadalo, že o tak velké novinové titulky usiluje jen proto, aby se dostaly až domů do Evropy k rodičům.

Na podzim měl románek s popovou ikonou Zoe Taylorovou. Sotva krátký, ale intenzivní poměr skončil, zpěvačka bezprostředně poté nazpívala píseň *My Favorite Swede*, která na Spotify dosáhla jistého rekordu. Zůstalo otevřenou otázkou, zda píseň doopravdy byla o Alexandrovi, ale Zoe, jedna z nejznámějších žen na světě, to nepopřela a noviny ho pak

štvaly jako zvíře. Zoe teď má vztah se svým bodyguardem, ale *My Favorite Swede* je dosud jednou z nejhranějších písní všech dob.

„Alessandro. Fakticky mám o tebe starost.“

Alexander věděl, že Romea doopravdy znepokojuje, jak se mu pití, večírky a holky přece jen vymykají z rukou.

Ale ruku na srdce. Vzhledem k tomu, co se stalo – je na tom opravdu něco tak divného? Zadíval se z okna ven. Žluté vozy taxi, novinové stánky a lidi. Jedna ulice za druhou.

Po Zoe si začal s řadou dalších žen, než potkal Lanu, dědičku realitního impéria. Vydrželi to spolu celých čtyřia-dvacet dní. Lana byla nejskandálnější dědičkou ve Státech a její románek s výlupkem švédské smetánky se dostal na stránky amerických i evropských novin. Má-li být Alexander upřímný, z doby, kdy byli spolu, si toho moc nepamatuje. V jednom kuse pařili, ale pak se těsně před Vánocemi po vzájemné dohodě a v dobrém rozešli. Lana odjela domů na rodinný ranč v Texasu a tam se zasnoubila se svým přítelem z dětství. Je to jen pár týdnů, co se vzali. Alexander páru dokonce poslal svatební dar. Podařilo se mu získat větší část ansámblu nejnestydatějšího muzikálu, který se kdy hrál na Broadwayi, celému souboru uhradil cestu letadlem, pobyt i exkluzivní vystoupení na svatbě. Umělci, výlučně muži, předvedli jednu z nejskandálnějších písní muzikálu, plnou nadávek, obscénního sexu a rouhání. Co si o představení – Alexander vystupujícím zaplatil sumu navíc za to, že budou oblečení jen v kravatách a kratasech – myslela nevěstina hluboce věřící rodina, nevešlo ve známost. Ale Alexander si byl dost jistý (každopádně téměř), že Lana žert ocenila.

Jak Vánoce oslavil sám, to už si příliš nepamatuje. Na Maledívách? Seychelách? V hlavě se mu míhají nejasné vzpomínky na nahé ženy a luxusní jachty. Nebo to bylo na silvestra?

V okamžiku, kdy auto na jedné z křižovatek zahnul a v dálce před ním se objevila Upper West Side, se Alexander vrátil do přítomnosti.

„Jsem skoro doma. Můžu ti zavolat, až dorazím do Stockholmu?“

„A jo, ty dneska jedeš domů. Jakej z toho máš pocit?“

Nádhernej, k podělání.

Podíval se na hodinky. Bude devět. „Takovej, že bych potřeboval panáka.“

„Ten váš švédský princ, mimochodem, je neuvěřitelně sexy. Moc rád bych pro něj vařil.“

„Pokud se s ním setkám, vyřídím mu to,“ slíbil Alexander a zavěsil.

Osprchovaný, čerstvě oholený a převlečený Alexander včas dorazil na letiště Newark. Řidič přijal spropitné s úšklebkem a Alexander si bez průtahů nechal odbavit zavazadla. Nikdy s tím neměl problém. Ať už za přepážkou seděl kdokoli, stačilo, aby se na něj oslnivě usmál, a jeho kufry hladce propluly.

V odletové hale pro VIP zamrkal na robustní dámu za barovým pultem a sledoval, jak přísný výraz její tváře změkkl. Přejela si rukou po vlasech a podala mu vodku s ledem. Newyorské ženy patří k těm, které je těžké okouzlit, ale vždycky zapojil všechno, co má, a dosud se nenesetkal s neúspěchem. Pokaždé to šlo zcela automaticky a vyhrály takříkajíc obě strany: on získal servis, který chtěl, ony měly radost.

Když otevřeli gate a vyhlásili nástup do letadla, dvorně před sebe pustil maminku s nemluvnětem, pomohl jedné starší dámě s taškou a potom vstoupil na palubu. Obklopil ho nevtíraný luxus první třídy. Alexander si před jídlem objednal drink a na větší část letu se mu podařilo usnout. Do Stockholmu obvykle létá touhle linkou, je to v optimální dobu, a pokaždé dbá na to, aby pil tak akorát a mohl usnout.

Brzo ráno po přistání na Arlandě se cítil vyspalý. Se svým švédským pasem prosvištěl celnicí, bez potíží si vyzvedl zavazadla – další výhoda létání první třídou – a mávnutím si přivolal taxi.

„Je zima,“ podotkl k řidiči a ten mu odpověděl zevrubným výkladem o teplotách a hodinách slunečního svitu, které dosud v dubnu měli. Počasí je pro všechny Švédy oblíbeným tématem hovoru. Míjeli stockholmská předměstí. V New Yorku byl Central Park jedním velkým mořem tulipánů a narcisek, ale tady jaro ještě tolik nepostoupilo. Řidičovu monologu jen přizvukoval. Rád poslouchá lidi a má rád Švédsko, ten čistý vzduch a poklidnější atmosféru. Co nemá rád, je vlastní rodina. Pokusí se odložit setkání s ní, na jak dlouho to

jen půjde. Možná dokonce až do neděle, kdy mají být křtiny. Rodinným setkáním se mu daří vyhybat už od podzimu, ale teď budou křtiny a svatba, o něž by sám nerad přišel, a tak nezbývá než zatnout zuby a snést dobré i zlé. Dny stráví tím, že se bude vzpamatovávat z časového posunu, a noci věnuje ženám a alkoholu. Taky se bude muset setkat – vzdychl už jen při pomýšlení na to – se všemi svými lidmi z banky.

Přejeli přes velký kruhový objezd na Roslagstull a pustili se po ulici Birgera Jarla. Ulice se mu zdály tak malé a čisté, lidé pěkně oblečení, deprimující byl jen fakt, že počet žebráků citelně narostl. Rychle prosvištěli kolem náměstí Stureplan a finanční čtvrti. Připadalo mu, že noční kluby a hospody na něj přívětivě mrkají. Tohle je jeho stará známá oblíbená čtvrť. Nehraje roli, že mejdany v New Yorku, Bangkoku nebo v Londýně ho už neuvádějí do vytržení, Stockholm je v tomhle ohledu výjimečný. Vyrazí si hned dnes večer, přesně to potřebuje.

Taxi zastavilo před hotelem Diplomat, kde Alexander pobývá pokaždé, kdykoli přijede do Stockholmu. Voda zálivu Nybroviken se třpytila a navzdory ledovému vzduchu se po pobřežní promenádě procházeli lehce oděni, na jaro natěšení Švédové. Zvedl jeden kufr a zbývající přenechal hotelovému personálu. Zůstane tu několik týdnů, a tak si sbalil věci pro všechny možné případy. Jakkoli má Stockholm rád, je těžké tady narazit na slušné oblečení, tedy pokud někdo upřednostňuje superkvalitu oděvů šitých na míru. A to on ano.

Vytáhl jednu švédskou bankovku, dal ji žebračce, která seděla na chodníku, zastyděl se za to, jak tlumí své černé svědomí, a vešel do vstupní haly hotelu. Má teď ve Švédsku neteř, opravdu by si měl ve Stockholmu sehnat byt, napadlo ho za poslední měsíce určitě podvacáté. Usmál se na ženu v recepci a poté, co ho zapsala, jí podstrčil pětistovku. Zčervenala, ale vzala si ji, dobře si vědomá toho, že pokud je v hotelu Alexander De la Grip, jistá pravidla přestávají platit. A jestliže se má Alexander sejít s rodinou, klidně si ještě na chvíli dopřeje volnost.

Netvrdil by, že svou rodinu nenávidí, to přímo ne, a rozhodně ne všechny její členy. Je to... komplikované. A on nemá rád, co je komplikované. Celý život se snaží, navíc celkem

zdatně, komplikacím vyhnout. Osprchoval se, vybalil, vzal si peněženku a telefon a opustil hotel.

Měl samozřejmě v plánu se vrátit, ale jeden nikdy neví. Sundal si sluneční brýle a začal listovat v seznamu kontaktů. Ať si o tom myslí kdo chce co chce, ale Alexander De la Grip je zase ve městě. A Stockholm ho miluje.

2.

Isobel Sørensenová uhnula spěchajícímu řidiči a zastavila na červenou v ulici Valhallavägen. Bylo chladno, ale Isobel doufala, že ji projížďka na kole zahřeje. Na schůzku v Medpaxu jela pozdě, a jakmile naskočila žlutá, šlápla do pedálů a vystřelila.

Zamkla kolo, odepnula si helmu a spěchala po schodech nahoru. Vešla dovnitř a pozdravila Astu, dobrovolnici, která zde vykonávala službu recepční i asistentky zároveň, a pak uviděla Blanche Sørensenovou.

„*Bonjour, maman,*“ pozdravila Isobel, rozepnula si bundu a dala mamince dva letmé francouzské polibky na tváře.

„Jsi zpocená,“ poznamenala Blanche.

Isobel si odhrnula vlasy, otírala si čelo a pohledem přešla po mamince. Zaznamenala, že její plavé vlasy září novotou a i kostýmek Chanel je nový, jistě z první letošní kolekce. Ale maminka nemá morální předsudky, pokud jde o peníze, které vynakládá na svůj vzhled. „Vypadáš pěkně, zdržíš se na poradě?“

S maminkou člověk nikdy neví. Blanche byla předsedkyní a tváří Medpaxu skoro celých třicet let. Přestože od všech svých oficiálních úkolů před dvěma lety odstoupila, neoficiálně tu dosud má silnou pozici a občas si usmyslí, že se zúčastní pravidelných týdenních schůzí.

Nebývají právě nejproduktivnější.

„Přišla jsem si jen pro poštu.“

Isobel zadržela úlevné vydechnutí. Maminka ve své době bývala oslňující osobnost, intelektuální i společenská kapacita, s níž se dalo počítat, ale poslední roky byly, ehm, neklidné.

„Isobel, tady jsi,“ pozdravila ji Leila, generální tajemnice

Medpaxu, přicházející k recepci. Tmavýma očima si změřila Blanche a zvedla černé obočí. „Ráda tě vidím, Blanche. Opět.“ Mluvila dokonalou švédštinou, ale přízvuk jejího chraplavého hlasu prozrazoval perský původ.

„Leilo,“ pokynula jí Blanche odměřeně.

Poté, co Blanche skončila s prací vrchní primářky Hud- dingské nemocnice a šla do penze, sama se rozhodla, že oficiálně odejde i z Medpaxu. Neoficiálně ji k tomu přinu- tilo vedení. Působila tam zkrátka příliš velký zmatek. Toho současně využila a do důchodu odešla i tehdejší ředitelka organizace, letitá dáma, která ponejvíc fungovala jako pro- dloužená ruka Blanche, a pustila se do pěstování pelargonií. Vedení podalo inzerát, že hledá nového šéfa – a tak do Medpaxu s vervou perského vojevůdce vtrhla Leila Dibahová a od té chvíle nic nebylo jako dřív.

Dvaapadesátiletá psycholožka, která jednou po půl lahvi Rioji před Isobel vybrebentila, že práci v Medpaxu vzala v důsledku těžké krize středních let, sama sebe už po několika dnech prohlásila za generální tajemnici. Dále zavedla pravidelné schůze celého personálu jednou týdně a nato se pustila do napravování zmatku, který přivodily roky neprůhledného, absolutistického vedení. Pouze díky Leilině práci Medpax jen o chloupek prošel v mimořádném auditu, který jim byl uložen poté, co sklidili ostrou kritiku ze strany Švédského kontrolního úřadu veřejných sbírek. Jinými slovy, najmout tuto inteligentní psycholožku byl od vedení – dosud poněkud otřeseného, jak nutno přiznat – geniální tah.

„Omlouvám se, že jdu pozdě,“ pronesla Isobel k Leile, zatímco si obě starší ženy vyměnily chladné pohledy. „V práci byl chaos.“

Blanche nic neřekla, ale Isobel přesně věděla, co si myslí. Že Isobel k sobě chaos přitahuje a že si za to může sama, že se s tím nedokáže vypořádat. Kritika beze slov, v tom byla mistr.

Medpax založil v roce 1984 Henri Pelletier, Isobelin dě- deček z matčiny strany. Hlavní kancelář sídlila v Paříži. Ve starém činžovním domě na okraji francouzského hlavního města dosud působila jedna jejich ospalá administrativní jednotka. Isobel tam naposledy byla letos v zimě. Setkala se se dvěma dámami, které tu byly zaměstnané, pila s nimi

francouzské kafe a poslouchala historiky o starých dob-
rých časech. Dědeček býval vynikající lékař, na svou dobu
moderní. Angažoval se ve zlepšování životních podmínek
domorodců v afrických zemích, které jsou, nebo dříve
byly, francouzskými koloniemi. Z tohoto jeho úsilí vzešla
humanitární organizace Medpax. Bylo samozřejmé, že
dcera půjde v jeho stopách. Isobelina volba poněkud od-
lišné cesty – jiného lékařského zaměření – a zájem o jiné
projekty bývají doteď tématem debat, zaminovaných jako
afghánská louka.

„Nejdeš pozdě,“ odpověděla Leila a vrátila Isobel do
přítomnosti. „Právě se chystáme začít. Díky za návštěvu,
Blanche, opatrujte se. Na shledanou.“

Byla to narážka a Isobel zadržela dech. Střety mezi Blan-
che a Leilou v poslední době trochu ustoupily, ale napětí
mezi oběma ženami bylo patrné a ne vždy se dalo doufat,
že se setkání obejde bez scény. Ale Blanche si jen sebrala
hromádku své pošty, pronesla ledové na shledanou a vytra-
tila se mahagonovými dveřmi ven.

Leila pevným pohledem pozorovala Isobel. Její tmavé oči
vypadaly, jako by už viděly všechny možné lidské újmy, a do-
sud nedokázaly rozhodnout, zda je život komedie, nebo
tragédie. „Můžeme?“ Otevřela a podržela dveře konfe-
renční místnosti, kde již čekala převážná část nepočtené
a většinou neplacené pracovní síly Medpaxu. Asta je ná-
sledovala. Isobel postupně pozdravila Theu Nilsonovou,
dvě nakrátko ostříhané studentky politologie, které zde jsou
na praxi a obě se jmenují Katarina, a paní von Fersenovou
se šedomodrými vlasy, hlavní organizátorku všech sbírek
a vedle toho i obědů, večerů a galavečírků, jež tvoří velkou
část (příliš velkou, smí-li se k tomu Isobel vyjádřit) činnosti
Medpaxu. Pak se posadila.

Obecně se má za to, že schůzování je neskutečným mr-
háním času, ale ukázalo se, že jejich nově zavedené týdenní
porady jsou překvapivě vitální, a nyní se Isobel pokaždé těší,
až se sejde se stejně smýšlejícími lidmi a bude debatovat
o humanitární pomoci, práci v terénu a budoucnosti.

Připojil se k nim Sven, chirurg s vlasy do ohonu a kov-
bojskými botami, a po něm dorazila Lin-Lin, odbornice na
otázky veřejného zdraví, kterou se Leile podařilo získat,

či ukradnout – podle toho, koho se zeptáte – Lékařům bez hranic. Tím byli přítomni všichni členové personálu Medpaxu.

Zatímco se Leila držela pořadu jednání, Lin-Lin se natáhla pro sušenky na stole. Obě Katariny si horečně zapisovaly a Isobel, která se za celý den nestačila napít, si podala karafu s vodou.

Probírali rozvrh na víkend a výdaje, ale pak se rozpoutala diskuse o etické otázce humanitární pomoci, což brzo přešlo v živou výměnu názorů mezi Svenem a Astou. Dožadovali se, aby i Isobel připojila své mínění, a najednou ji to natolik stimulovalo, že únava po dlouhém pracovním dni byla pryč a pocítila nový příval energie. To miluje. Tyhle jejich vášnivé diskuse. Jak neustále zvažují, zda to, co dělají, je správné.

Asta se zvedla a mluvila o morálce a zodpovědnosti, až jí žhnuly tváře. Isobel souhlasně přikyvovala. Z pomoci potřebným a práce v terénu se nikdy nesmí stát hobby bohatých bílých ze Západu, co mají špatné svědomí.

„Je to otázka moderní humanitární pomoci,“ prohlásila Asta. „Obyvatele těch zemí je třeba pokládat za kompetentní, svéprávné jedince.“

„Ale je to taky otázka ohromné spousty zkušeností,“ namítl Sven.

„Isobel?“ Asta se otočila přímo k ní. „Ty se mnou nesouhlasíš?“

Isobel dobře věděla, že ve světě, kde se hodnota lidí měří počtem a dobou trvání misí, jež absolvovali, je sama takřka unikátní. Málokdo odpracoval v terénu tolik jako ona, už to jí přidávalo na vážnosti. Ale všichni v Medpaxu taky věděli, že je zapálená pro otázky morálky a etiky, ráda o nich debatuje a na tomto poli není ochotná přistupovat na kompromisy. „Dělat dobro nestačí. Musíme taky dělat to, co je správné.“

Asta přikývla, ale Sven se ušklíbl.

„Ne vždycky existuje správně a špatně.“

Isobel vlastně s chirurgem souhlasila. Někdy to prostě je tak, že něco je špatně a něco ještě víc špatně. Vždyť kolik lidí jí v Libérii zemřelo přímo před očima? Kolik dětí nedokázala zachránit, nebo se jich dokonce ani dotknout? Připadala si tam jako v očištění. Žádný z výjezdů do těchto zemí není snadný. Někam vyjet vždycky znamená dostat se

na jedno z nejhorších míst na Zemi, kde se člověk pokouší pomáhat místním lidem. Ale v Libérii jako by se to peklo ještě vystupňovalo.

„Chci říct, že v dané situaci musíme pokaždé zvažovat, co nás motivuje,“ dovysvětlila. „Je snadné udělat impulzivní rozhodnutí, protože v tu chvíli to člověku připadá správné. Ale musíme vždycky myslet na to, jaké důsledky to přinese dlouhodobě.“

„To může vést ke značně chladnému jednání.“

Isobel souhlasila. Hranici mezi racionálním jednáním a nelidskými rozhodnutími není vždycky snadné rozpoznat, pro ni samotnou to platí nejvíc ze všech. Má Sven pravdu? Stane se z toho, kdo má na sebe v otázkách morálky a vlastní integrity velké vnitřní nároky, chladný člověk? Isobel by na to moc ráda znala odpověď.

„Ještě budeme mít příležitost o tom víc mluvit,“ uzavřela to Leila a podívala se na Svena. „Možná až se vrátíš z Čadu?“

V zářných dobách Medpax provozoval tři dětské nemocnice, v Čadu, Kongu a Kamerunu. V průběhu let dvě z nich přešly pod příslušný stát. Podle Isobel to bylo skvělé, považovala to za přirozený a žádoucí vývoj, ale Blanche to vzala jako osobní urážku, což jí je podobné. Ale bez ohledu, jak se na to kdo dívá, jim už teď zbývala jen jedna dětská nemocnice. Měla čadský personál a pomáhalo tam několik dobrovolníků a někdy lékaři z jiných humanitárních organizací. Avšak provozoval ji Medpax. Od podzimu tam nikdo z nich nebyl, ale teď se tam má Sven vydat, aby si udělal představu, jaká opatření budou do budoucna potřeba, a sepsal plán postupu.

„Jo, když už je o tom řeč,“ promluvil Sven zvolna. „Nemůžu tam jet.“

Kolem stolu se rozhostilo ticho.

„Proč?“ zeptala se Isobel nakonec. Snažila se, aby to neznělo jako výčitka, jenže terénní lékaře, kteří mohou odjet do dětské nemocnice v Čadu, člověk nenajde na každém rohu. Na podzim, než pokračovala dál do Libérie, v Čadu sama byla, a tak věděla, že je tam Sven potřebný. Někdo tam musí zmapovat situaci.

„Moje žena nechce, abych jel.“

Leila naklonila hlavu na stranu. „Určitě?“

„Je mi líto, ale nic se na tom nedá změnit. Dostal jsem ultimátum a svému manželství dám přednost.“

Isobelino cynické já se podivilo, proč Sven, známý tím, že se vyspal v podstatě s každou zdravotní sestrou, na kterou narazil, teď usoudil, že musí upřednostnit svoje manželství, ale nic neřekla. Každý se musí rozhodnout sám za sebe, zda se vydá pracovat do terénu.

Leila kývla hlavou. „Uvidíme, jestli najdeme jiné řešení. Ale ještě tu mám něco, o čem chci mluvit.“ Vzala si k prasknutí plné desky, které jí Asta podávala. „Máme problémy s jedním dárce. Vážné finanční problémy.“

Paní von Fersenová, mající na starosti sbírky a dary, dosud seděla tiše a prohlížela si své stříbrně nalakované nehty, ale teď se na všechny dívala s vážným výrazem. Leila rozdala papíry plné sloupců čísel a Isobel i ostatní je přelétli očima. Isobel naskočila vráska na čele. Není žádná odbornice na ekonomiku, ale...

„Zdá se, že to je nějaký fond.“ Zvedla oči. „To jsme na nich tolik závislí? Na jednom jediném dárce?“

Leila souhlasně kývla hlavou. „Teď ano. Dávali nám hodně peněz, ale pak zčistajasna přestali. O některé dárce jsme přišli, ještě než jsem tu začala, jak víte. Pak nám bylo několik žádostí zamítnuto a deficit jsme nedohnali.“

Po svém nástupu Leila zachránila, co se dalo, ale skutečnost byla taková, že Blanche postupem let o důležité vztahy s dárce pečovala čím dál hůř. Isobel samozřejmě, čistě rozumově, věděla, že ona za to nemůže, ale přesto se na židli ošívala. Věděla, že maminka byla s věkem tvrdší a tvrdší, stále nekompromisnější a často lidi urážela. Měla Isobel tušit, jak zle na tom jsou? Kdyby maminku poslechla a víc se v Medpaxu angažovala, možná by do toho bývala mohla zasáhnout mnohem dřív. Upřeně hleděla na své kartáčkem vydrhnuté pihaté ruce. Někdy jí připadalo, že ať dělá co dělá, všechno je špatně.

„Nemohli jsme si dovolit o ně přijít,“ pokračovala Leila. „Dost dobře nechápu, proč to skončilo. Nikdo mi nevolá zpátky, přestože jsem jim nechala několik vzkazů.“

Jméno fondu jí nic neříkalo, ale sídlil na jedné z nejdražších ulic Stockholmu, takže jim asi nestálo za námahu volat zpátky psycholožce z nějaké nevýznamné humanitární organizace.

Isobel dál pročítala sloupce. „Ale kdy přestali?“

„Těsně před Vánoce.“

To byla v Libérii. Viděla víc mrtvých lidí, zpustošených vesnic a traumatizovaných pečovateli o nemocné, než si dokázala zapamatovat. V uprchlických táborech, v zemích, kde se válčí nebo které postihly přírodní katastrofy, začala pracovat už jako dospívající holka. Ale Libérie... Trvalo týdny, než se zbavila těch nejhorších nočních můr.

„Měla jsi něco říct. Jak se dotyčný nebo dotyčná jmenuje?“

„Kdo?“

„Ten, kdo stojí za tím fondem.“

„Tady,“ ukázala Leila ukazováčkem na jedno místo v deskách. „Muž. Alexander De la Grip.“

„To si děláš legraci,“ vyslovila Isobel nedůvěřivě.

Leila zvedla hlavu. „Ty víš, kdo to je?“

Thea, Lin-Lin, Katariny i Asta si spolu vyměnily dlouhé, významné pohledy. Isobel tušila, že *ony vědí přesně, kdo tenhle blondatý král* mejdanů Alexander De la Grip je.

Nejlépe oblečení mladí muži. Nejbohatší Švédové pod třicet. Nejkrásnější muži na světě. Isobel by nedokázala spočítat, v kolika seznamech jeho jméno viděla. V kolika bulvárních plátcích figuroval. Ne proto, že by jeho jméno vyhledávala, ale proto, že se v novinách vyskytuje jako jeden dlouhý nechutný román na pokračování.

„Jo,“ odpověděla stručně. Kromě toho měla s Alexandrem De la Grip svou vlastní společnou historku.

Setkali se náhodou minulé léto. Tehdy hodně cestovala; New York, Skáne. Čad. A pak Libérie. Pokoušel se s ní flirtovat a ona ho poslala kamsi. Únavou si mnula čelo. Vlastně několikrát. Pravda je, že pokaždé, kdykoli s ní Alexander mluvil, mu odpovídala nevlídně, to sama přiznává. Ale bylo to, jako kdyby ji celý jeho zjev dráždil. Opilý pohled, primadonské způsoby. Je opravdu tak snadné ho urazit? Hloupá otázka, *jasně* že je, jeho ego je určitě křehčí než oslabený imunitní systém. Urazila ho a on z pomsty přijel domů zastavit přísun peněz do Medpaxu. Je to jednoduché vysvětlení.

Leila si ji zkoumavě prohlížela zpoza černých obrouček brýlí. „Je možné s ním promluvit? Zkusit ho přesvědčit, aby změnil postoj? Třeba při obědě?“

Isobel si prsty pohrávala s papírem. „Myslím, že se to může zkusit,“ připustila neochotně. Není neobvyklé setkávat se s potenciálními dárci na společném obědě, večeři nebo i při snídani. Udělala to už mnohokrát a ví, že je v tom obratná, že na lidi vždycky udělá dojem. Ale z představy, že bude podlézat tomuhle rozmazlenému frackovi z vyšších vrstev, se jí skoro dělá nevolno.

„Ujmeš se toho?“

Isobel si v duchu představovala, co by tomuhle urážlivému princovi, patřícímu k té „nejtučnější“ společenské smetánce, nejradši udělala, ale snažila se nedat na sobě nic znát, podívala se na Leilu s klidným výrazem a pronesla jen:

„Jasně.“

„Dobře. Protože když se nám nepodaří sehnat víc peněz, jsme v háji. To bychom Medpax museli do léta položit.“

Ostatní u stolu si vyměnili znepokojené pohledy.

„Přeháníš,“ nevěřícně namítla Isobel.

Leila má sklon k melodramatu, tak zlé to přece jen snad nemůže být?

Psycholožka ukázala na papír. „Klidně si to znovu překontrolujte. Ale já už jsem to udělala dvakrát. Bez peněz žádná další humanitární práce nebude. To je jednoduchá matematika.“

Když Leila schůzi zakončila a ostatní se začali vytrácet, otočila se k Isobel: „Můžeš tu ještě chvíli zůstat?“

Dveře se zavřely a Leila s Isobel zůstaly samy.

„No?“ zeptala se Isobel.

Leila si ji chvíli zkoumavě prohlížela. „Jen jsem se chtěla ujistit, jak ti vlastně je.“

Isobel položila ruku na stůl, lehce zatukala prsty, a jak rychle začala, tak rychle zase přestala.

„Dobře,“ odpověděla. Je to v podstatě pravda.

„Co spánek?“

Isobel se zatvářila podezřívavě. „To má být psychologický posudek?“

Leila nehnula brvou. „Potřebuješ nějaký?“

Isobel se přinutila sedět bez hnutí a nedat najevo ani nejmenší psychosomatický neklid. Nadechla se. A vydechla. Jsou pachy a obrazy, které dosud nedokáže vytěsnit. Ale

nejnáročnější byly první týdny po návratu a teď už je doma víc než tři měsíce. Život je celkem vzato jako dřív.

„Prášky na spaní už jsem přestala brát. Všechno se vyvíjí správným směrem.“

Chvilí seděly tiše.

„Do té dětské nemocnice opravdu někoho potřebujeme, to víš stejně dobře jako já,“ promluvila Leila nakonec.

Isobel tušila, že to přijde. „Nejsem dětský lékař.“ Ale byla to směšná námitka a obě to věděly. S ohledem na to, co umí, jaké zkušenosti má, není na světě nemocnice, která by z ní neměla užitek.

„Ale můžeš o tom popřemýšlet, ne?“

„Ano.“

„A při přemýšlení o Čadu můžeš taky přemýšlet o Skâne, co říkáš?“

Isobel tuhle frášku úplně odsunula stranou. Medpax se má zúčastnit nějakého velkého dobročinného večírku někde na skánském venkově. Na úchvatném zámku se sejdou bohatí lidé, zástupci podniků, politici a rozmanití představitelé vyšších vrstev. Budou konverzovat, popíjet víno, jíst drahé jídlo a snad se je taky podaří přemluvit k tomu, aby darovali velké peníze na dobročinné účely.

„Nestačí, že budu podlézat De la Gripovi?“

„Poslyš, Isobel, tebe mají všichni rádi. Jsi třetí generace Medpaxu, máš globální svědomí a všechno tohleto. A jsi mladá žena, to prodává vždycky. Víš, kolik bychom přitáhli peněz, kdybys tam jela?“

„Není to citové vydírání?“

„Rozhodně,“ souhlasila Leila. Poklepala prstem na papír se sloupci. „Ale když se ti nepodaří vyřešit tu věc s Alexandrem De la Grip, bude to stejně jen taková náplast na otevřenou ránu. Potřebujeme vybudovat rezervy, získávat pravidelné částky.“

Takže se od ní čeká, že nejdřív bude podlézat jednomu z nejnemorálnějších mužů na světě a pak pojedou do Skâne vtírat se dalším bohatým lidem. Teď už jí je doopravdy špatně.

„Zvládneš to, Isobel?“

„Jo.“

Zvládne, protože zvládne vpravdě cokoli. Ale napadlo ji, že možná přece jen radši měla zůstat v Libérii.

3.

Alexander schoval říhnutí do ruky.

Měl monstrózní kocovinu.

Technicky vzato byl stále ještě opilý.

Zhluboka dýchal. Vodka, drinky a šampaňské dva dny a dvě noci za sebou v kombinaci s potížemi adaptovat se na změnu časového pásma zjevně překonaly hranice jeho tolerance. No nazdar. Takhle zle mu nebylo od jeho třinácti, kdy mu Åsa Bjelkeová ukázala, jak neefektivněji vyprázdnit barovou skříňku rodičů.

Protáhl se na kancelářské židli. Měl na sobě oblek, ale neměl sílu k němu vyhledat kravatu, natož si zapnout knoflíky košile, a tak si pod sako vzal jen tričko. Pohledy mužů středního věku, kteří se na něj dívali z druhé strany konferenčního stolu, dávaly najevo znechucení. Položil dlaň na stůl. Doufal, že ho chladná deska stabilizuje.

„Začneme?“ vyzval je a polkl.

Jeden z mužů vytáhl desky, ostatní ho následovali s vlastními složkami a dokumenty a brzo byl celý stůl před Alexandrovými očima pokrytý Důležitými Papíry. Toto jsou jeho bankéři a právníci, jinými slovy lidé starající se o švédskou část jeho značného majetku. Jsou to zaneprázdnění a zodpovědní občané a soudě podle jejich výrazů ani v nejmenším neocenili, že je Alexander přinutil, aby dorazili sem, do působivé kanceláře fondu. Jeho fond sídlí ve Smålandské ulici uprostřed stockholmské části Norrmalm. Před hodinou jim poslal zprávu a všem nařídil, aby se sešli tady, a změnil tak původní plán, podle nějž se on měl dostavit za každým z nich zvlášť do jejich kanceláří. Ve svém současném stavu by se ovšem nezvládl dostat ani z dolního Östermalmu do jeho snobské horní části, tím spíše ne na čtyři různé adresy. Uf, sotva trefil sem, a to se nadace nachází prakticky nadohled od hotelu.

Teď tady sedí a vypadají, že spolkli všechno od citronů po mouchy. Ale Alexandrovi je fuk, jestli jim naboural rozvrh. Mohli přece odříct, pokud se jim to nehodilo.

„Opravte mě, pokud se mýlím, ale jistě ode mě pobíráte honorář, který dosahuje výšin skandálních až astronomických?“ otázal se jich ledově.

Odpovědí mu byla svráštělá čela a sevřené rty.

„Prosím?“ ozval se ten napravo. Alexander si nepamatoval jeho jméno.

„Navrhuji, abychom na chvíli zanechali nepřátelství. Třeba bychom mohli nasimulovat jeden dva úsměvy?“

Muži se na židlích nervózně ošívají a Alexander se rozhodl, že je všechny vyrazí, pokud ho neposlechnou. Takových, co můžou pracovat v bance, je třináct do tuctu.

Bankéři se na sebe podívali. A rty se stáhly zpátky, rysy tváří se vyrovnaly a objevily se zuby.

Alexander vzdychl, asi nemá na to, aby se staral o všechno, co se děje kolem. Zavrtěl hlavou. „Tak pojďme, ať už to máme za sebou.“

Ozvalo se zaklepání na dveře a dovnitř vešla žena s tácem. Kafe, pane bože, díky. Žena nalila kávu ze stříbrné konvice do šálků a na stůl postavila misku s malými kulatými bonbony z pepermintové čokolády v barevných obalech. Neexistuje snad nic horšího. Opravdu je někdo na světě jí? Vzal si podávaný šálek a muži mezitím vytáhli pera a pustili se do třídění hromádek dokumentů podle jakéhosi specifického pořádku. Alexander upíjel kafe a zachmuřeně se díval na stohy, které má očividně podepsat. První z nich byl skoro decimetr vysoký.

„Potřebujeme tady vaše podpisy,“ promluvil jeden z mužů a ukázal na hromady papírů. „Obávám se, že to je zcela nezbytné,“ dodal, jako kdyby tušil, že jediné, co Alexander touží udělat, je vstát, vyjít ze dveří a nevrátit se zpátky.

Alexander nedokázal říct, proč tohle tolik nenávidí. Doma v New Yorku měl všechny svoje obchody zcela pod kontrolou. Možná je to tím, že mu tihle muži s káravými pohledy připomínají otce, který ho během dospívání systematicky kritizoval a srážel. Možná jen nemůže vystát všechno, co souvisí se švédským finančním životem. Po tom, co se stalo minulé léto, se musel ze Švédska vzdálit – a to tím způsobem, že strčil hlavu do písku a svoje povinnosti ignoroval. Teď za to platí.

„Tak to sem dejte,“ zamumlal.

Zasmušile se pustil do podepisování. Papír po papíru.

„Tady to podepište, tady a tady,“ ozývalo se jako po zmáčknutí tlačítka *repeat*.